ଯୋଏଲ ପୁସ୍ତକ ଏବଂ ଲାଓଦିକିଆର ସପ୍ତମ-ଦିନ ଆଡଭେଣ୍ଟିଷ୍ଟ ଚର୍ଚ୍ଚ - ସଂଖ୍ୟା ତିରିଶି-ନଅ

Jeff Pippenger
2026-02-02

ସଂଖ୍ୟା ଉଣଚାଳିଶି

2024 ମସିହାର ବାହ୍ୟ ଆଲଫା ଭିତ୍ତି ପରୀକ୍ଷା ପରେ ଯେ ଆନ୍ତରିକ ଓମେଗା ଶିଖରପଥର ପରୀକ୍ଷା ଆସେ, ତାହା "ଭଣ୍ଡାରଘର" ଏବଂ ସେହି ଭଣ୍ଡାରଘରରେ ରଖାଯାଇଥିବା "ଭୋଜନ"ର ଏକ ପରିଭାଷା ଆବଶ୍ୟକ କରେ। ଏହି ପରୀକ୍ଷା ଭବିଷ୍ୟବାଣୀମୂଳକ, ଏବଂ ଏଥିରେ ସତ୍ୟର ଏକ ଆନ୍ତରିକ ଓ ଏକ ବାହ୍ୟ ରେଖା ଅଛି। ରତ୍ନଗୁଡ଼ିକ କି James Whiteଙ୍କର ଅବଶିଷ୍ଟ ଜନ, କିମ୍ବା ସେଗୁଡ଼ିକ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ବାକ୍ୟର ସତ୍ୟଗୁଡ଼ିକ? ସେଗୁଡ଼ିକ ଉଭୟେ।

9/11 ସମୟରେ, ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ସେହି ଛୋଟ ପୁସ୍ତକଟି ଭକ୍ଷଣ କରିବାକୁ ଏବଂ ଯିରିମିୟଙ୍କ ପ୍ରାଚୀନ ପଥମାନଙ୍କ ପାଖକୁ ପୁନଃ ଫେରିବାକୁ ଆହ୍ୱାନ କରାଯାଇଥିଲା, ଯେଉଁଠାରେ ସେତେବେଳେ ଭିତିସ୍ଥମ୍ଭଗୁଡ଼ିକ ପ୍ରତିଷ୍ଠା କରାଯାଇଥିଲା। 9/11 ସମୟରେ ଏହା ଦେଖାଗଲା ଯେ, ପ୍ରକାଶିତ ବାକ୍ୟର ଏଗାରୋତମ ଅଧ୍ୟାୟରେ ଯେତେବେଳେ ଯୋହନଙ୍କୁ ମାପିବାକୁ କୁହାଗଲା, ସେତେବେଳେ ତାଙ୍କୁ ଦୁଇଟି ବିଷୟକୁ ମାପିବାକୁ କୁହାଯାଇଥିଲା। ତାଙ୍କୁ ମନ୍ଦିରକୁ ମଧ୍ୟ, ଏବଂ ତାହାର ଭିତରେ ଉପାସନାକାରୀମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ମାପିବାକୁ କୁହାଯାଇଥିଲା। ତାଙ୍କୁ ଜାତିମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା 1,260 ବର୍ଷ ଧରି ପବିତ୍ରସ୍ଥାନ ଓ ସେନାଦଳକୁ ପାଦତଳରେ ଦଳନ କରାଯାଇଥିବା ବାହ୍ୟ ପ୍ରାଙ୍ଗଣକୁ ଛାଡ଼ି ଦେବାକୁ କୁହାଯାଇଥିଲା। ପବିତ୍ରସ୍ଥାନ ଓ ସେନାଦଳ ହେଉଛନ୍ତି ମନ୍ଦିର ଓ ତାହାର ଭିତରେ ଉପାସନାକାରୀମାନେ।

୨୦୨୩ ମସିହାରେ, 9/11 ସମୟରେ ଯେ ସେହି ଏକେଇ ସ୍ୱର୍ଗଦୂତ ଅବତରଣ କରିଥିଲେ, ସେ ପୁନର୍ବାର ଅବତରଣ କରି ମଧ୍ୟରାତ୍ରିର ହାକର ସନ୍ଦେଶକୁ ଅମୁଦ୍ରିତ କଲେ; ଏବଂ ପରେ ୨୦୨୪ ମସିହାରେ, ରୋମର ପ୍ରତୀକ ଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଦର୍ଶନକୁ ସ୍ଥାପିତ କରୁଛି କି ନାହିଁ—ଯେପରି ତାହା ମିଲ୍ଲେରୀୟମାନଙ୍କ ପାଇଁ କରିଥିଲା—ସେହି ବିଷୟର ବାହ୍ୟ ଭିତ୍ତିସ୍ଥ ପରୀକ୍ଷା ଆସିଲା।

ସ୍ୱର୍ଗର "ଖୋଲା ଜାଣଲା" ମନ୍ଦିରର ଆଭ୍ୟନ୍ତରୀଣ ଓମେଗା ପରୀକ୍ଷାର ଆଗମନକୁ ଏବଂ "ଫେରି ଆସ" ବୋଲି ଆହ୍ୱାନକୁ ଚିହ୍ନିତ କରେ। ଏହି ପରୀକ୍ଷା ଦୁଇଟି ପ୍ରତୀକକୁ ଚିହ୍ନଟ କରିବାକୁ ଆବଶ୍ୟକ କରେ। ତୃତୀୟ ଦୂତ 1844 ମସିହାରେ ଆସିଥିବାବେଳେ, ଏବଂ ପୁଣି 9/11 ସମୟରେ, ଯୋହନଙ୍କୁ ମନ୍ଦିର ଓ ସେଥିରେ ଉପାସନାକାରୀମାନଙ୍କୁ ମାପିବାକୁ କୁହାଯାଇଥାଏ; ଏହିପରି 2023 ମସିହାରେ ମନ୍ଦିର ଓ ଉପାସକମାନଙ୍କୁ ମାପିବାର ଏକ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀମୂଳକ କାର୍ଯ୍ୟକୁ ଚିହ୍ନିତ କରାଯାଏ। ମଲାଖି ପ୍ରଶ୍ନ ଉଠାନ୍ତି—"ଭଣ୍ଡାର" କ'ଣ, ଏବଂ "ଭୋଜନ" କ'ଣ? ମିଲରଙ୍କ ସ୍ୱପ୍ନରେ ଏହି ସମାନ ପ୍ରଶ୍ନଗୁଡ଼ିକ ହେବ—"ପେଟିକା" କ'ଣ, ଏବଂ "ରତ୍ନମାଣି" କ'ଣ?

ମିଲରଙ୍କ ସ୍ୱପ୍ନ ସ୍ୱର୍ଗର ଖୋଲା ଜାଣ୍ଲାଗୁଡ଼ିକୁ ସେହି ସ୍ଥାନ ବୋଲି ଚିହ୍ନିତ କରେ, ଯେଠାରେ ପ୍ରକାଶିତ ବାକ୍ୟ ଉଣେଇଶ ଅଧ୍ୟାୟରେ ବିଜୟୀ କଳିସିଆକୁ ଧଳା ସୂକ୍ଷ୍ମ ଶଣବସ୍ତ୍ରରେ ଉଦ୍ଧତ କରାଯାଇ, ସେନାଧିଶ ସଦାପ୍ରଭୁଙ୍କ ସେନାବାହିନୀର ଧଳା ଘୋଡ଼ାମାନଙ୍କ ଉପରେ ଆରୋହଣ କରାଯାଏ। ସେହି ଖୋଲା ଜାଣ୍ଲାଗୁଡ଼ିକ ହେଉଛି ସେଠି, ଯେଠାରେ ମଲାଖୀଙ୍କ ଆଶୀର୍ବାଦ କିମ୍ବା ଶାପ ଢାଳାଯାଏ। ମିଲରଙ୍କ ଖୋଲା ଜାଣ୍ଲା ହେଉଛି ସେଠା, ଯେଠାରେ ଅବର୍ଜନାକୁ ଦୂର କରାଯାଏ ଏବଂ ରତ୍ନମାନଙ୍କୁ ସଂଗ୍ରହ କରି ଗହଣା-ପେଟିକାରେ ରଖାଯାଏ।

ସ୍ୱର୍ଗର ଜାନଲାମାନଙ୍କ ବିଷୟରେ ପ୍ରଥମ ଉଲ୍ଲେଖ ନୋହଙ୍କ କାହାଣୀରେ ମିଳେ, ଏବଂ ସେହି ଜାନଲାମାନେ ଖୋଲାଯାଇଥିବାବେଳେ ଚାଳିଶ ଦିନ ଓ ଚାଳିଶ ରାତି ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ବର୍ଷା ହୋଇଥିଲା। ଜାନଲାମାନେ ଖୋଲାଯାଇଥିବା ସମୟରେ ନୌକାରେ ଆଠଟି ପ୍ରାଣ ଥିଲେ। ଲୋହିତ ସମୁଦ୍ରରେ ହୋଇଥିବା ବାପ୍ତିସ୍ମ। ଯର୍ଦ୍ଦନ ଅତିକ୍ରମ କରାଯାଉପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଚାଳିଶ ବର୍ଷର ଭ୍ରମଣର ଆରମ୍ଭ କଲା। ପରେ ଯେତେବେଳେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ସେହି ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ସ୍ଥାନରେ ବାପ୍ତିସ୍ମ ଗ୍ରହଣ କଲେ, ସେ ଚାଳିଶ ଦିନ ପାଇଁ ଜଙ୍ଗଲକୁ ଚାଳିତ ହେଲେ। ନିଜ ବାପ୍ତିସ୍ମ ଦ୍ୱାରା ପୂର୍ବଛାୟାରୂପେ ସୂଚିତ ହୋଇଥିବା ପରି, ସେ

ପୁନରୁତ୍ଥି ିତ ହେବା ପରେ ସ୍ୱ ର୍ଗକୁ ଆରୋହଣ କରିବାପୂର୍ବରୁ ଚାଳିଶ ଦିନ ଧରି ଶିଷ୍ୟ ମାନଙ୍କ ୁ ଶିକ୍ଷ ା ଦେଇଥିଲେ।

ଯେତେବେଳେ ଯୁଦ୍ଧରତ କଲିସିଆ ବିଜୟୀ କଲିସିଆରେ ପରିଣତ ହୁଏ, ସେତେବେଳେ ତ୍ରିଶ ବର୍ଷ ବୟସ୍କ ରାଜା ଦାଉଦ ଚାଳିଶ ବର୍ଷ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଶାସନ କରିବେ। ବିଜୟୀ କଲିସିଆକୁ ଜଣେ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ବକ୍ତା, ଜଣେ ଯାଜକ ଓ ଜଣେ ରାଜା ଦ୍ୱାରା ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରାଯାଇଛି। ଯେ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ବକ୍ତା ତ୍ରିଶ ବର୍ଷ ବୟସରେ ତାଙ୍କର ବାଇଶ ବର୍ଷର ସେବାକାର୍ଯ୍ୟ ଆରମ୍ଭ କରିଥିଲେ, ସେ ଥିଲେ ଯିହିଜ୍କେଲ; ଏବଂ ସେ ସେହି ସେବାକାର୍ଯ୍ୟ ଆରମ୍ଭ କରିଥିଲେ, ଯେତେବେଳେ ଆକାଶମଣ୍ଡଳ ଉଦ୍ଘାଟିତ ହୋଇଥିଲା।

> ଏବେ ତିରିଶତମ ବର୍ଷରେ, ଚତୁର୍ଥ ମାସର ପଞ୍ଚମ ଦିନରେ, ମୁଁ ଯେତେବେଳେ କେବର ନଦୀପାରେ ବନ୍ଦୀମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଥିଲି, ସେତେବେଳେ ଆକାଶମଣ୍ଡଳ ଉଦ୍ଘାଟିତ ହେଲା, ଏବଂ ମୁଁ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଦର୍ଶନଗୁଡ଼ିକ ଦେଖିଲି। ଯିହିଜ୍କେଲ 1:1।

ତିରିଶି ବର୍ଷ ବୟସରେ ଯୋଷେଫ ପୁରୋହିତ ଭାବେ ଶାସନ କରିବାକୁ ଆରମ୍ଭ କଲେ, ଏବଂ ସେ ଇସ୍ଲାମର ପୂର୍ବ ପବନ ସହ ସମ୍ମୁଖୀନ ହେଲେ, ଯାହା ଏକ ବର୍ଦ୍ଧିତ ସଙ୍କଟକୁ ଆଣିଲା, ଯାହା ଦ୍ୱାରା ସମୁଦ୍ରରେ ଶୟନ କରୁଥିବା ନାଗ ମିଶରକୁ ଏକ-ବିଶ୍ୱ ଶାସନ ବ୍ୟବସ୍ଥା କାର୍ଯ୍ୟକରିତ କରିବାକୁ ସୁଯୋଗ ମିଳିଲା। ସେହି ସଙ୍କଟରେ ଯୋଷେଫ ଭୋଜ୍ୟଦ୍ରବ୍ୟକୁ ଭଣ୍ଡାରଗୃହଗୁଡ଼ିକରେ ସଂଗ୍ରହ କଲେ।

୨୦୨୩ ମସିହାର ଜୁଲାଇ ମାସରେ, ଅରଣ୍ୟରେ ଗୋଟିଏ ସ୍ୱର ଶୁଣାଗଲା, ତାହାପରେ ଯିହୂଦା ଗୋତ୍ରର ସିଂହ ମଧ୍ୟରାତ୍ରିର ହାକର ସନ୍ଦେଶକୁ ମୁଦ୍ରାମୋଚନ କରିବା ଆରମ୍ଭ କଲେ। ୨୦୨୪ ମସିହାରେ, ଭିତ୍ତିସ୍ଥାପକ ବାହ୍ୟ ଆଲ୍ଫା ପରୀକ୍ଷା ଦୁଇଟି ଶ୍ରେଣୀକୁ ପୃଥକ କରିଦେଲା, ଏବଂ ମୁଦ୍ରାମୋଚନର ପ୍ରକ୍ରିୟା ଅବ୍ୟାହତ ରହିଲା। ଏବେ ୨୦୨୬ ମସିହାରେ, ମନ୍ଦିରର ଅନ୍ତର୍ନିହିତ ଓମେଗା ପରୀକ୍ଷା, ଯାହା ପୁନର୍ବାର ଦୁଇଟି ଶ୍ରେଣୀକୁ ପୃଥକ କରିବ, ଆସିପହଞ୍ଚିଛି।

ପବିତ୍ର ସପ୍ତାହ—ଯେଠାରେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ, ନିୟମର ସନ୍ଦେଶବାହକ ଭାବେ, ଅନେକଙ୍କ ସହିତ ନିୟମକୁ ଦୃଢ଼ କରିଥିଲେ—ସେହିଠା ହେଉଛି ପ୍ରାଙ୍ଗଣ ଏବଂ ପବିତ୍ର ସ୍ଥାନ। ୨୨ ଅକ୍ଟୋବର, ୧୮୪୪ ଠାରୁ ମିଖାଏଲ ଉଠିଦାଉଥିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ (ଯେପରି ସେହି ପବିତ୍ର ସପ୍ତାହର ଶେଷରେ, ସ୍ତେଫାନଙ୍କୁ ପଥର ମାରି ହତ୍ୟା କରାଯାଇଥିବାବେଳେ, ସେ ଉଠିଥିଲେ) ହେଉଛି ଅତି ପବିତ୍ର ସ୍ଥାନ। ବସନ୍ତ ପର୍ବଗୁଡ଼ିକ ସେହି ପବିତ୍ର ସପ୍ତାହରେ ପୂରଣ ହୋଇଥିଲା, ଏବଂ ସେଗୁଡ଼ିକ ପର୍ବମାନଙ୍କର ଆଲ୍ଫା; ଏବଂ ଶରତ୍କାଳୀନ ପର୍ବଗୁଡ଼ିକ—ପ୍ରଥମ ଦିନରେ ତୂରୀର ପର୍ବ, ଦଶମ ଦିନରେ ପ୍ରାୟଶ୍ଚିତ୍ତର ଦିନ, ଏବଂ ତାହାପରେ ପନ୍ଦରତମ ଠାରୁ ବାଇଶତମ ଦିନ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ କୁଟୀରବାସର ପର୍ବ—ପର୍ବମାନଙ୍କର ଓମେଗା।

> “ଏହିପରି ଭାବେ ଦ୍ୱିତୀୟ ଆଗମନ ସହ ସମ୍ବନ୍ଧିତ ପ୍ରତୀକାତ୍ମକ ଆଦର୍ଶଗୁଡ଼ିକୁ ମଧ୍ୟ ପ୍ରତୀକାତ୍ମକ ସେବାରେ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ସମୟରେ ପୂରଣ ହେବାକୁ ଥିଲା। ମୋଶାଙ୍କ ବ୍ୟବସ୍ଥାରେ ପବିତ୍ରସ୍ଥାନର ଶୁଦ୍ଧିକରଣ, ଅର୍ଥାତ୍ ପ୍ରାୟଶ୍ଚିତ୍ତର ମହାଦିନ, ସପ୍ତମ ଯିହୁଦୀ ମାସର ଦଶମ ଦିନରେ ହୁଏଥିଲା (ଲେବୀୟପୁସ୍ତକ 16:29–34), ଯେତେବେଳେ ମହାଯାଜକ ସମସ୍ତ ଇସ୍ରାଏଲ ପାଇଁ ପ୍ରାୟଶ୍ଚିତ୍ତ କରି, ଏପରିଭାବେ ସେମାନଙ୍କର ପାପଗୁଡ଼ିକୁ ପବିତ୍ରସ୍ଥାନରୁ ଅପସାରଣ କରି, ବାହାରି ଆସି ଲୋକମାନଙ୍କୁ ଆଶୀର୍ବାଦ କରୁଥିଲେ। ସେହିପରି ଏହା ବିଶ୍ୱାସ କରାଯାଉଥିଲା ଯେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ, ଆମର ମହା ମହାଯାଜକ, ପାପ ଏବଂ ପାପୀମାନଙ୍କର ବିନାଶ ଦ୍ୱାରା ପୃଥିବୀକୁ ଶୁଦ୍ଧ କରିବା ପାଇଁ ଏବଂ ତାଙ୍କର ଅପେକ୍ଷାରତ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ଅମରତ୍ୱର ଆଶୀର୍ବାଦ ଦେବା ପାଇଁ ପ୍ରକାଶିତ ହେବେ। ସପ୍ତମ ମାସର ଦଶମ ଦିନ, ପ୍ରାୟଶ୍ଚିତ୍ତର ମହାଦିନ, ଅର୍ଥାତ୍ ପବିତ୍ରସ୍ଥାନର ଶୁଦ୍ଧିକରଣର ସମୟ, ଯାହା 1844 ଖ୍ରୀଷ୍ଟାବ୍ଦରେ ଅକ୍ଟୋବର 22 ତାରିଖରେ ପଡ଼ିଥିଲା, ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଆଗମନର ସମୟ ବୋଲି ଗଣ୍ୟ କରାଯାଇଥିଲା। ଏହା ପୂର୍ବରୁ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରାଯାଇଥିବା ପ୍ରମାଣଗୁଡ଼ିକ ସହ ସମଞ୍ଜସ ଥିଲା ଯେ 2300 ଦିନ ଶରତ୍ ଋତୁରେ ସମାପ୍ତ ହେବ, ଏବଂ ଏହି ନିଷ୍କର୍ଷ ଅପ୍ରତିରୋଧ୍ୟ ପ୍ରତୀତ ହେଉଥିଲା।”
>
> ମାଥିଉ 25 ର ଉପମାରେ ଅପେକ୍ଷା ଓ ନିଦ୍ରାଳୁତାର ସମୟ ପରେ ବରଙ୍କ ଆଗମନ ଘଟେ। ଏହା ଭବିଷ୍ୟବାଣୀ ଏବଂ ପ୍ରତୀକାତ୍ମକ ଆଦର୍ଶ—ଉଭୟରୁ ଏମାତ୍ର ପ୍ରସ୍ତୁତ କରାଯାଇଥିବା ଯୁକ୍ତିମାନଙ୍କ ସହ ସମନ୍ୱିତ ଥିଲା। ସେହି ଯୁକ୍ତିମାନ ସେମାନଙ୍କର ସତ୍ୟତା ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଦୃଢ଼ ନିଶ୍ଚିତତା ବହନ କରୁଥିଲେ; ଏବଂ ‘ମଧ୍ୟରାତ୍ରିର ଧ୍ୱନି’ ହଜାର ହଜାର ବିଶ୍ୱାସୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଘୋଷିତ ହୋଇଥିଲା।

"ଦ୍ୱାରର ଏକ ବିପୁଳ ତରଙ୍ଗ ପରି ସେହି ଆନ୍ଦୋଳନ ସମଗ୍ର ଦେଶ ଉପରେ ବିସ୍ତାରିତ ହେଲା। ସହରରୁ ସହରକୁ, ଗ୍ରାମରୁ ଗ୍ରାମକୁ, ଏବଂ ଦୂରସ୍ଥ ଗ୍ରାମ୍ୟ ପ୍ରଦେଶମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଏହା ପହଞ୍ଚିଲା, ଯାଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ପ୍ରତୀକ୍ଷା ଲୋକମାନେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବେ ଜାଗୃତ ହେଲେ। ଏହି ଘୋଷଣାର ସାମ୍ନାରେ ଉତ୍ସାହାନ୍ଧତା ସେପରି ଅନ୍ତର୍ଦ୍ଧାନ ହେଲା, ଯେପରି ଉଦୟମାନ ସୂର୍ଯ୍ୟ ସାମ୍ନାରେ ପ୍ରଭାତୀୟ ତୁଷାର ବିଲୀନ ହୋଇଯାଏ। ବିଶ୍ୱାସୀମାନେ ଦେଖିଲେ ଯେ ତାଙ୍କର ସନ୍ଦେହ ଓ ଦ୍ୱିଧା ଦୂରୀଭୂତ ହୋଇଯାଇଛି, ଏବଂ ଆଶା ଓ ସାହସ ତାଙ୍କର ହୃଦୟଗୁଡ଼ିକୁ ପ୍ରାଣବନ୍ତ କରିଦେଇଛି। ଏହି କାର୍ଯ୍ୟ ସେହି ସମସ୍ତ ଚରମତାରୁ ମୁକ୍ତ ଥିଲା, ଯେଗୁଡ଼ିକ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ବାକ୍ୟ ଓ ଆତ୍ମାଙ୍କର ନିୟନ୍ତ୍ରକ ପ୍ରଭାବ ବିନା ମାନବୀୟ ଉତ୍ତେଜନା ଥାଇଲେ ସଦା ପ୍ରକାଶ ପାଏ। ଏହା ତାହାର ସ୍ୱଭାବରେ ସେହି ନମ୍ରତା ଓ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ପାଖକୁ ପୁନର୍ଆଗମନର ସମୟମାନଙ୍କ ସଦୃଶ ଥିଲା, ଯେଗୁଡ଼ିକ ପ୍ରାଚୀନ ଇସ୍ରାଏଲ ମଧ୍ୟରେ ତାଙ୍କର ଦାସମାନଙ୍କଠାରୁ ଆସିଥିବା ତିରସ୍କାରର ସନ୍ଦେଶମାନଙ୍କ ପରେ ଅନୁସରଣ କରୁଥିଲା। ଏହା ପ୍ରତ୍ୟେକ ଯୁଗରେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ କାର୍ଯ୍ୟକୁ ଚିହ୍ନିତ କରୁଥିବା ଲକ୍ଷଣଗୁଡ଼ିକୁ ବହନ କରୁଥିଲା। ସେଠାରେ ଉତ୍ସାହୋନ୍ମତ୍ତ ଆନନ୍ଦ ଅତ୍ୟଳ୍ପ ଥିଲା, କିନ୍ତୁ ବରଂ ଗଭୀର ହୃଦୟ-ପରୀକ୍ଷା, ପାପସ୍ୱୀକାର, ଏବଂ ସଂସାର-ପରିତ୍ୟାଗ ଥିଲା। ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସହ ସାକ୍ଷାତ କରିବା ପାଇଁ ପ୍ରସ୍ତୁତି ହେବା ହିଁ ବ୍ୟାକୁଳ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ଭାର ଥିଲା। ସେଠାରେ ଅଦମ୍ୟ ପ୍ରାର୍ଥନା ଏବଂ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ପ୍ରତି ନିରପବାଦ ସମର୍ପଣ ଥିଲା।" The Great Controversy, 400.

ପବିତ୍ର ସପ୍ତାହରେ ବସନ୍ତକାଳୀନ ପର୍ବଗୁଡ଼ିକ ପୂରଣ ହୋଇଥିଲା, ଏବଂ ପରେ ପେଣ୍ଟେକୋଷ୍ଟ ଦିନେ ପ୍ରାରମ୍ଭିକ କିମ୍ବା ଆଲ୍ଫା ବର୍ଷା ଢାଳାଯାଇଥିଲା, ଏହାଦ୍ୱାରା ଶରତ୍କାଳୀନ ପର୍ବଗୁଡ଼ିକରେ ଶେଷ ବର୍ଷାର ଢାଳାଯିବାର ପ୍ରତୀକ ଦିଆଯାଇଥିଲା। ସେହି ବସନ୍ତକାଳୀନ ପର୍ବଗୁଡ଼ିକ ଲେବୀୟ ପୁସ୍ତକ 23 ଅଧ୍ୟାୟର 1ରୁ 22 ପଦ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଉପସ୍ଥାପିତ ହୋଇଛି। ଶରତ୍କାଳୀନ ପର୍ବଗୁଡ଼ିକ 23ରୁ 44 ପଦ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ରହିଛି। 2300 ବର୍ଷ ଆପଣଙ୍କୁ 1844 ମସିହା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ନେଇଯାଏ। ବସନ୍ତକାଳୀନ ପର୍ବଗୁଡ଼ିକ ପାଇଁ ବାଇଶି ପଦ ଏବଂ ଶରତ୍କାଳୀନ ପର୍ବଗୁଡ଼ିକ ପାଇଁ ବାଇଶି ପଦ। ତେଇଶତମ ଅଧ୍ୟାୟରେ ବାଇଶି ପଦର ଦୁଇଟି ସମୁଚ୍ଚୟ।

ତୂରୀର ପର୍ବ ଏକ ସତର୍କବାଣୀ ଥିଲା ଯେ, ଦଶ ଦିନରେ ବିଚାର ଘଟିବ; ଏବଂ କୁଟୀରବାସ ପର୍ବ ପ୍ରାୟଶ୍ଚିତ୍ତ ଦିନରେ କ୍ଷମାପ୍ରାପ୍ତ ପାପମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଆନନ୍ଦର ଏକ ଉତ୍ସବ ଥିଲା। ପର୍ବ ପରବର୍ତ୍ତୀ ସବ୍ବାଥ ଓ ଅଷ୍ଟମ ଦିନ ପୃଥିବୀର ସହସ୍ରବର୍ଷୀୟ ସବ୍ବାଥ-ବିଶ୍ରାମକୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରେ।

> କିନ୍ତୁ, ପ୍ରିୟମାନେ, ଏହି ଏକ ବିଷୟ ବିଷୟରେ ଅଜ୍ଞ ରୁହନ୍ତୁ ନାହିଁ—ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସହିତ ଏକ ଦିନ ହେଉଛି ହଜାର ବର୍ଷ ସମାନ, ଏବଂ ହଜାର ବର୍ଷ ହେଉଛି ଏକ ଦିନ ସମାନ। ୨ ପିତର ୩:୮।

ପ୍ରଥମ ଦୂତ ବିଚାରର ଆରମ୍ଭକୁ ଘୋଷଣା କଲେ, ଏବଂ ସେହି ଭବିଷ୍ୟବାଣୀମୂଳକ ସ୍ତରରେ, 1798—ଯାହା ଦାନିଏଲଙ୍କ "ଶେଷ ସମୟ" ଥିଲା—ତୂରୀର ପର୍ବର ପୂରଣ ଅଟେ; କିନ୍ତୁ 1840 ଅଗଷ୍ଟ 11 ତାରିଖରେ, 1798ର ପ୍ରଥମ ଦୂତଙ୍କ ଅମୁଦ୍ରିତ ସନ୍ଦେଶ, ଦ୍ୱିତୀୟ ହାୟର ଭବିଷ୍ୟବାଣୀର ପୂରଣ ସହିତ ଶକ୍ତିପ୍ରାପ୍ତ ହେଲା। ଇସ୍ଲାମ ତୂରୀର ପର୍ବର ସତର୍କବାଣୀର ଏକ ଅଂଶ, ଯାହା ଆସନ୍ନ ବିଚାର-ଦିନକୁ ଘୋଷଣା କରେ।

ଯେମାନେ ଦେଖିବାକୁ ଇଚ୍ଛୁକ, ସେମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଶରତ୍କାଳୀନ ତୂରୀ ଓ ତମ୍ବୁମହୋତ୍ସବଗୁଡ଼ିକ ଆଲ୍ଫା ଓ ଓମେଗା ଉତ୍ସବମାନଙ୍କୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରେ, ମଧ୍ୟଭାଗରେ ବିଚାର ସହିତ। ଏହା କୌଣସି ଦୁର୍ଘଟନାବଶତ୍ ଘଟିଥିବା କଥା ନୁହେଁ ଯେ, ଏହି ଉତ୍ସବମାନଙ୍କୁ ଲେବ୍ୟପୁସ୍ତକ ତେଇଶ ଅଧ୍ୟାୟରେ ଚିହ୍ନିତ କରାଯାଇଛି। ତେଇଶ ସଂଖ୍ୟା ପ୍ରାୟଶ୍ଚିତ୍ତର ପ୍ରତୀକ। ଏହା ମଧ୍ୟ କୌଣସି ଆକସ୍ମିକ କଥା ନୁହେଁ ଯେ, ପ୍ରଥମ ଉତ୍ସବ ସପ୍ତମ ମାସର ପ୍ରଥମ ଦିନରେ ପଡ଼େ ଏବଂ ଶେଷ ଉତ୍ସବ ବାଇଶତମ ଦିନରେ ସମାପ୍ତ ହୁଏ। ତୂରୀ ଉତ୍ସବ ହେଉଛି ହିବ୍ରୁ ବର୍ଣ୍ଣମାଳାର ପ୍ରଥମ ଅକ୍ଷର, ପ୍ରାୟଶ୍ଚିତ୍ତର ଦିନ ହେଉଛି ମଧ୍ୟମ ଅକ୍ଷର, ଏବଂ ତମ୍ବୁମହୋତ୍ସବ ହେଉଛି ହିବ୍ରୁ ବର୍ଣ୍ଣମାଳାର ବାଇଶତମ ଅକ୍ଷର।

ଲେବ୍ୟବସ୍ଥା ପୁସ୍ତକର ଅଧ୍ୟାୟ ତେଇଶ, ପଦ 23 ରୁ 44 ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ, "ସତ୍ୟର ଗଠନାତ୍ମକ ଖାଚା" ମଧ୍ୟରେ ସ୍ଥାପିତ ବାଇଶୋଟି ପଦ ଅଟେ। ମଧ୍ୟଭାଗରେ ଥିବା ଦଶମ ଦିନ ଗୋଟିଏ ପରୀକ୍ଷାକୁ ଚିହ୍ନିତ କରେ, କାରଣ ଦଶ ସଂଖ୍ୟା ପରୀକ୍ଷାର ପ୍ରତୀକ; ଏବଂ ପ୍ରାୟଶ୍ଚିତ୍ତର ଦିନ ହେଉଛି ସେଠାଏ ଯେଉଁଠାରେ ହରାଇଯାଇଥିବାମାନଙ୍କର ବିଦ୍ରୋହ ଲିପିବଦ୍ଧ ହୁଏ ଓ ସମାଧାନ କରାଯାଏ, ଏବଂ ସେହି ବିଦ୍ରୋହକୁ ହିବ୍ରୁ ବର୍ଣ୍ଣମାଳାର ତ୍ରୟୋଦଶ ଅକ୍ଷର ଦ୍ୱାରା ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରାଯାଇଛି। ହିବ୍ରୁ ଶବ୍ଦ "ସତ୍ୟ"ର ମଧ୍ୟସ୍ଥ ଅକ୍ଷର ହେଉଛି ତ୍ରୟୋଦଶ, ଏବଂ ସେହିଟି ସପ୍ତମ ମାସର ଦଶମ ଦିନ ସହ

ସମରେଖିତ ହୁଏ; ଏବଂ ଗୋଟିଏ ପଥଚିହ୍ନ ଭାବେ ଏହା ହିବ୍ରୁ ବର୍ଣ୍ଣ ମାଳା ଓ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଦିନର ଭବିଷ୍ୟ ଦ୍ୱ ାଣୀମୂଳକ ଗୁଣଗୁଡ଼ିକୁ ଧାରଣ କରେ। ଦଶ ସହ ତ୍ର ୟୋଦଶ ଯୋଗ କଲେ ତେଇଶ ହୁଏ। ସତର ହେଉଛି 10 ଗୁଣିତ 7 ର ଯୋଗଫଳ, ଏବଂ ସପ୍ତ ମ ମାସର ଦଶମ ଦିନ ମଧ ସତର ସହ ସମତୁଲ୍ୟ , ଯାହା ଅନୁଗ୍ର ହକାଳର ସମାପ୍ତ ିର ପ୍ର ତୀକ ଅଟେ।

> ତାହାପରେ ପେତ୍ର ତାଙ୍କ ନିକଟକୁ ଆସି କହିଲେ, ହେ ପ୍ରଭୁ, ମୋର ଭାଇ କେତେଥର ମୋ ବିପକ୍ଷରେ ପାପ କରିବ, ଏବଂ ମୁଁ ତାହାକୁ କ୍ଷମା କରିବି? ସାତଥର ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ କି? ଯୀଶୁ ତାହାଙ୍କୁ କହିଲେ, ମୁଁ ତୁମକୁ କହୁ ନାହିଁ, ସାତଥର ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ; ବରଂ ସତ୍ତର ଗୁଣ ସାତଥର ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ। ମାଥିଉ 18:21, 22.

ପ୍ରାଚୀନ ଇସ୍ରାଏଲ ପାଇଁ ଚାରିଶେ ନବେ ବର୍ଷ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ହୋଇଥିଲା। ସେହି ବର୍ଷଗୁଡ଼ିକ ତେଇଶ ଶତ ବର୍ଷରୁ କାଟି ନିଆଯାଇଥିଲା ଏବଂ ସତ୍ତରି ସପ୍ତାହ ଭାବେ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରାଯାଇଥିଲା; ଏହିପରି ଯୀଶୁ ଚିହ୍ନିତ କଲେ ଯେ ପରୀକ୍ଷାକାଳୀନ ଅନୁଗ୍ରହ ସମୟର ସୀମା ହେଉଛି ଚାରିଶେ ନବେ, ଯାହା ଦାନିଏଲ ନଅରେ "ସତ୍ତରି" ସପ୍ତାହ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରତିନିଧିତ।

> ତୁମ ଜାତି ଓ ତୁମର ପବିତ୍ର ନଗର ଉପରେ ସତ୍ତରି ସପ୍ତାହ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ହୋଇଛି—ଅପରାଧର ସମାପ୍ତି କରିବା ପାଇଁ, ପାପମାନଙ୍କର ଅନ୍ତ କରିବା ପାଇଁ, ଅଧର୍ମ ପାଇଁ ପ୍ରାୟଶ୍ଚିତ୍ତ କରିବା ପାଇଁ, ଚିରସ୍ଥାୟୀ ଧର୍ମକୁ ଆଣିବା ପାଇଁ, ଦର୍ଶନ ଓ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀକୁ ମୁଦ୍ରାଙ୍କିତ କରିବା ପାଇଁ, ଏବଂ ପରମ ପବିତ୍ରଙ୍କୁ ଅଭିଷେକ କରିବା ପାଇଁ। ଦାନିଏଲ 9:24.

"କାଟି ଦିଆଯାଇଛି" ବୋଲି ଅନୁବାଦିତ ହିବ୍ରୁ ଶବ୍ଦଟି ପୁରାତନ ନିୟମରେ କେବଳ ଏହି ପଦ୍ୟରେ ମାତ୍ର ବ୍ୟବହୃତ ହୋଇଛି, ଏବଂ ଏହାର ଅର୍ଥ "ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ" କିମ୍ବା "ଆଜ୍ଞାପିତ"। ଏହା ସେହି ଶବ୍ଦଠାରୁ ଭିନ୍ନ, ଯାହା ସାଧାରଣତଃ "କାଟି ଦିଆଯାଇଛି" ବୋଲି ଅନୁବାଦ କରାଯାଏ, ଏବଂ ଯାହାର ଆଧାର ହେଉଛି ଉତ୍ପତ୍ତି ପନ୍ଦରରେ ଚୁକ୍ତିର ପ୍ରଥମ ପଦକ୍ଷେପରେ ଆବ୍ରାମଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ବଳିଦାନମାନଙ୍କୁ କାଟିବା। ଏହା "ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ" ଏବଂ "ଆଜ୍ଞାପିତ" ହୋଇଥିଲା ଯେ ଇସ୍ରାଏଲଙ୍କ ପାଖରେ ପରୀକ୍ଷାକାଳୀନ ସମୟର ଚାରିଶେ ନବେ ବର୍ଷ ରହିବ, ଏବଂ ତାହା ପରେ ସେମାନେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଚୁକ୍ତିଜନ ଭାବେ କାଟି ଦିଆଯିବେ। ଦୁଇ ପ୍ରକାରର "କାଟି ଦିଆଯିବା"; ଗୋଟିଏ, ଯାହା ସେହି ଅବଧିକୁ ପରୀକ୍ଷାକାଳୀନ ଅବଧି ଭାବେ ସୂଚିତ କରେ, ଯାହାକୁ ସତ୍ତର ସଂଖ୍ୟା ଦ୍ୱାରା ଏକ ବଡ଼ ସଂଖ୍ୟାରୁ "କାଟି ଦିଆଯାଇଥିଲା", ଏବଂ ଯେତେବେଳେ ଯୋଏଲଙ୍କର "ନୂତନ ଦ୍ରାକ୍ଷାରସ" ସେମାନଙ୍କ ମୁଖରୁ "କାଟି ଦିଆଯାଏ", ପରୀକ୍ଷାକାଳର ଅବସାନ ହୁଏ। ସତ୍ତର ସଂଖ୍ୟା ପରୀକ୍ଷାକାଳର ଅବସାନକୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରେ।

ଶରତ୍କାଳୀନ ପର୍ବଗୁଡ଼ିକ ହିବ୍ରୁ ଶବ୍ଦ "ସତ୍ୟ"ର ତିନୋଟି ପଦକ୍ରମକୁ ଧାରଣ କରିଛି। ଶରତ୍କାଳୀନ ପର୍ବଗୁଡ଼ିକ ଲେବୀୟ ପୁସ୍ତକ 23:23 ରୁ ଆରମ୍ଭ ହୁଏ; ପ୍ରାୟଶ୍ଚିତ୍ତ ଦିନର ମଧ୍ୟସ୍ଥ ଚିହ୍ନ ହେଉଛି ଦଶମ ଦିନ ଏବଂ ତ୍ରୟୋଦଶ ଅକ୍ଷର, ଯାହା 23 ସହ ସମତୁଲ୍ୟ; ଏବଂ ତମ୍ବୁ ପର୍ବ ବାଇଶତମ ଦିନରେ ସମାପ୍ତ ହୁଏ, ତାପରେ ପର୍ବକୁ ଅନୁସରଣ କରୁଥିବା ଏକ ମହା ବିଶ୍ରାମଦିନ ଆସେ, ଏବଂ ଏହି ଅନୁଚ୍ଛେଦ 23:44 ରେ ଶେଷ ହୁଏ।

ଲେବୀୟ ପୁସ୍ତକର ଅର୍ଥ ହେଉଛି ଲେବୀୟ ପୁରୋହିତତ୍ୱ। ବସନ୍ତକାଳୀନ ପର୍ବଗୁଡ଼ିକ 23:1–22 ଅଧ୍ୟାୟଖଣ୍ଡରେ ପ୍ରତିନିଧିତ ହୋଇଛି, ତାହାପରେ ଶରତ୍କାଳୀନ ପର୍ବଗୁଡ଼ିକ 23:23–44 ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରତିନିଧିତ ହୋଇଛି। ବସନ୍ତକାଳୀନ ପର୍ବଗୁଡ଼ିକ ବାଇଶଟି ପଦ୍ୟଦ୍ୱାରା ପ୍ରତିନିଧିତ, ଏବଂ ହିବ୍ରୁ ବର୍ଣ୍ଣମାଳାରେ ବାଇଶଟି ଅକ୍ଷର ଅଛି। ଶରତ୍କାଳୀନ ପର୍ବଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟ ବାଇଶଟି ପଦ୍ୟରେ ଉପସ୍ଥାପିତ ହୋଇଛି। ତୂରୀ ପର୍ବ ପ୍ରାୟଶ୍ଚିତ୍ତ ଦିନରେ ଆସୁଥିବା ବିଚାରର ସମୀପଗମନର ଘୋଷଣା କରେ। ତାହାପରେ ତମ୍ବୁବାସ ପର୍ବ ସାତ ଦିନ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଚାଲେ, ଯାହା ସପ୍ତମ ମାସର ବାଇଶତମ ଦିନରେ ସମାପ୍ତ ହୁଏ। ସେହି ସାତ ଦିନ ମଧ୍ୟରୁ ପ୍ରଥମ ଦିନଟି ଏକ ଆଚାରଗତ ବିଶ୍ରାମବାର ଥିଲା, ଯେପରିକି ଅଷ୍ଟମ ଦିନ ମଧ୍ୟ ଥିଲା, ଯାହା ସେହି ସାତଦିନିଆ ପର୍ବର ପରବର୍ତ୍ତୀ ଦିନ ଥିଲା। ପ୍ରଥମ ଓ ଅଷ୍ଟମ ଦିନ ମିଶି ଅଷ୍ଟମ ଦିନକୁ ସେହି ସାତରୁ ଥିବା ଅଷ୍ଟମର ଏକ ପ୍ରତୀକ କରେ।

> ଇସ୍ର ାଏଲ ସନ୍ତ ାନମାନଙ୍କ ୁ କୁହ, ଏହା କହି, ଏହି ସପ୍ତ ମ ମାସର ପନ୍ଦ ରତମ ଦିନରେ ସଦାପ୍ର ଭୁଙ୍କ ନିମନ୍ତେ ସାତ ଦିନ ପର୍ଯ୍ୟ ନ୍ତ କୁଟୀରୋତ୍ସ ବ ହେବ। ପ୍ର ଥମ ଦିନରେ ପବିତ୍ର ସମାବେଶ ହେବ; ସେହି ଦିନେ ତୁମେ କୌଣସି ଦାସ୍ୟ କର୍ମ କରିବା ନାହିଁ। ସାତ ଦିନ ପର୍ଯ୍ୟ ନ୍ତ ତୁମେ ସଦାପ୍ର ଭୁଙ୍କ ନିମନ୍ତେ ଅଗ୍ନ ିଦ୍ୱ ାରା ହୋମବଳି ଉତ୍ସ ର୍ଗ କରିବ; ଅଷ୍ଟ ମ ଦିନରେ ତୁମମାନଙ୍କ ପାଇଁ ପବିତ୍ର ସମାବେଶ ହେବ; ଏବଂ ତୁମେ ସଦାପ୍ର ଭୁଙ୍କ ନିମନ୍ତେ ଅଗ୍ନ ିଦ୍ୱ ାରା ହୋମବଳି ଉତ୍ସ ର୍ଗ କରିବ;

> ସେହିଟା ଗମ୍ଭୀର ସଭା ଅଟେ; ସେହି ଦିନେ ତୁମେ କୌଣସି ଦାସ୍ୟ କର୍ମ କରିବା ନାହିଁ। ... ଆହୁରି, ସପ୍ତମ ମାସର ପଞ୍ଚଦଶତମ ଦିନରେ, ଯେତେବେଳେ ତୁମେ ଦେଶର ଫଳ ସଂଗ୍ରହ କରିସାରିଥିବ, ତୁମେ ସଦାପ୍ରଭୁଙ୍କ ନିମନ୍ତେ ସାତ ଦିନ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଉତ୍ସବ ପାଳନ କରିବ; ପ୍ରଥମ ଦିନ ବିଶ୍ରାମଦିନ ହେବ, ଏବଂ ଅଷ୍ଟମ ଦିନ ମଧ୍ୟ ବିଶ୍ରାମଦିନ ହେବ। ଲେବ୍ୟ ବିବରଣ 23:34–36, 39.

ଅଷ୍ଟମ-ଦିନର ଆନୁଷ୍ଠାନିକ ସବ୍ବାଥ୍, ତମ୍ବୁର ପର୍ବ ପରେ ଆସୁଥିବା ସହସ୍ରାବ୍ଦୀର ସବ୍ବାଥ୍‌କୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରେ। ପ୍ରାଚୀନ ଇସ୍ରାଏଲର ଚାଳିଶି ବର୍ଷର ଅରଣ୍ୟ-ପରିଭ୍ରମଣ ତମ୍ବୁର ପର୍ବର ଦିନଗୁଡ଼ିକରେ ତମ୍ବୁମାନଙ୍କରେ ବାସ କରିବା ଦ୍ୱାରା ସ୍ମରଣ କରାଯାଏ, ଏବଂ ଏହା କେବଳ ଶେଷ ବର୍ଷାର ଉଣ୍ଡେଳନକୁ ନୁହେଁ, ବରଂ ଯାକୁବଙ୍କ କଷ୍ଟର ସମୟକୁ ମଧ୍ୟ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରେ, ଯେତେବେଳେ ସ୍ୱର୍ଗଦୂତମାନେ ସୁରକ୍ଷା ପାଇଁ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ବିଶ୍ୱସ୍ତମାନଙ୍କୁ ପାହାଡ଼ ଓ ପର୍ବତମାଳାମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ନେଇଯାଇଛନ୍ତି।

> "ସଙ୍କଟର ସମୟରେ ଆମେ ସମସ୍ତେ ସହର ଓ ଗ୍ରାମଗୁଡ଼ିକୁ ଛାଡ଼ି ପଳାଇଗଲୁ, କିନ୍ତୁ ଦୁଷ୍ଟମାନେ ଆମ ପଛେ ପଛେ ଧାଇଁଲେ, ଏବଂ ସନ୍ତମାନଙ୍କ ଘରଗୁଡ଼ିକୁ ତଲୱାର ନେଇ ପ୍ରବେଶ କଲେ। ସେମାନେ ଆମକୁ ହତ୍ୟା କରିବା ପାଇଁ ତଲୱାର ଉଠାଇଲେ, କିନ୍ତୁ ସେଗୁଡ଼ିକ ଭଙ୍ଗିଗଲା ଏବଂ ଖରକୁଟିଆ ପରି ଶକ୍ତିହୀନ ହୋଇ ପଡ଼ିଗଲା। ତାହାପରେ ଆମେ ସମସ୍ତେ ଉଦ୍ଧାର ପାଇଁ ଦିନ ରାତି ଆର୍ତ୍ତନାଦ କଲୁ, ଏବଂ ସେହି ଆର୍ତ୍ତନାଦ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ସମ୍ମୁଖକୁ ଉଠିଗଲା। ସୂର୍ଯ୍ୟ ଉଦୟ ହେଲା, ଏବଂ ଚନ୍ଦ୍ର ସ୍ଥିର ହୋଇ ରହିଲା। ଝରଣାମାନଙ୍କର ପ୍ରବାହ ବନ୍ଦ ହୋଇଗଲା। ଅନ୍ଧକାରମୟ ଘନ ମେଘମାନେ ଉଠିଲେ ଏବଂ ପରସ୍ପର ସହିତ ଠୋକାଠୁକି କରିବାକୁ ଲାଗିଲେ। କିନ୍ତୁ ସେଠାରେ ସ୍ଥିର ମହିମାର ଏକ ସ୍ପଷ୍ଟ ସ୍ଥାନ ଥିଲା, ଯେଉଁଠାରୁ ବହୁ ଜଳଧ୍ୱନି ପରି ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ସ୍ୱର ଆସିଲା, ଯାହା ଆକାଶ ଓ ପୃଥିବୀକୁ କମ୍ପିତ କରିଦେଲା। ଆକାଶ ଖୋଲୁଥିଲା ଓ ବନ୍ଦ ହେଉଥିଲା, ଏବଂ ଅସ୍ଥିରତାରେ ଥିଲା। ପର୍ବତମାନେ ପବନରେ ଦୋଳିଥିବା ନଳଖଗଡ଼ା ପରି କମ୍ପିଉଠିଲେ, ଏବଂ ଚାରିଦିଗରେ ଭଙ୍ଗାଚୁରା ପାହାଡ଼ଖଣ୍ଡ ଛାଡ଼ିଦେଲେ। ସମୁଦ୍ର ହାଣ୍ଡି ପରି ଫୁଟିଉଠିଲା, ଏବଂ ଭୂମି ଉପରେ ପାଥର ଛାଡ଼ିଦେଲା। ଏବଂ ପରମେଶ୍ୱର ଯେତେବେଳେ ଯୀଶୁଙ୍କ ଆଗମନର ଦିନ ଓ ଘଣ୍ଟା ଘୋଷଣା କଲେ, ଏବଂ ନିଜ ପ୍ରଜାଙ୍କୁ ଅନନ୍ତ ଚୁକ୍ତି ପ୍ରଦାନ କଲେ, ସେ ଗୋଟିଏ ବାକ୍ୟ କହିଲେ, ତାହାପରେ ବିରାମ ନେଲେ, ଯେତେବେଳେ ସେହି ଶବ୍ଦଗୁଡ଼ିକ ପୃଥିବୀ ମାଧରେ ଗଡ଼ିଯାଉଥିଲା। ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଇସ୍ରାଏଲ ନିଜ ଚକ୍ଷୁ ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱକୁ ସ୍ଥିର କରି ଦାଁଡ଼ିଥିଲେ, ଯିହୋବାଙ୍କ ମୁଖରୁ ନିସ୍ୱରିତ ହୋଇ ପୃଥିବୀରେ ଭୟଙ୍କର ବଜ୍ରଧ୍ୱନି ପରି ଗଡ଼ିଯାଉଥିବା ସେହି ଶବ୍ଦଗୁଡ଼ିକୁ ଶୁଣୁଥିଲେ। ତାହା ଅତ୍ୟନ୍ତ ଭୟାନକ ଗମ୍ଭୀର ଥିଲା। ପ୍ରତ୍ୟେକ ବାକ୍ୟର ଶେଷରେ ସନ୍ତମାନେ ଉଚ୍ଚସ୍ୱରରେ କହୁଥିଲେ, "ମହିମା! ହଲେଲୁୟା!" ସେମାନଙ୍କର ମୁଖମଣ୍ଡଳ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ମହିମାରେ ଆଲୋକିତ ହୋଇଯାଇଥିଲା; ଏବଂ ସେମାନେ ସେହି ମହିମାରେ ଦୀପ୍ତିମାନ ହେଉଥିଲେ, ଯେପରି ସୀନୟ ପର୍ବତରୁ ନମିଆସିବାବେଳେ ମୋଶାଙ୍କ ମୁଖ ଦୀପ୍ତିମାନ ହୋଇଥିଲା। ସେହି ମହିମାର କାରଣରେ ଦୁଷ୍ଟମାନେ ସେମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ଚାହିଁପାରିଲେ ନାହିଁ। ଏବଂ ଯେତେବେଳେ ନିରନ୍ତର ଆଶୀର୍ବାଦ ସେମାନଙ୍କ ଉପରେ ଘୋଷିତ ହେଲା, ଯେମାନେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ବିଶ୍ରାମବାରକୁ ପବିତ୍ର ରଖି ତାଙ୍କୁ ସମ୍ମାନ କରିଥିଲେ, ସେତେବେଳେ ପଶୁ ଓ ତାହାର ପ୍ରତିମା ଉପରେ ବିଜୟର ଏକ ମହା ଜୟଧ୍ୱନି ଉଠିଲା।"
>
> "ତାହାପରେ ଯୁବିଲୀ ଆରମ୍ଭ ହେଲା, ଯେତେବେଳେ ଭୂମି ବିଶ୍ରାମ କରିବା ଉଚିତ।" Review and Herald, July 21, 1851.

ଯୀଶୁ ପୁନରାଗମନ କରନ୍ତି, ଏବଂ ଭୂମି ସହସ୍ର ବର୍ଷ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ବିଶ୍ରାମ କରେ; ଯେପରି ଭୂମିର ସପ୍ତମ-ବର୍ଷର ବିଶ୍ରାମବାର ଏବଂ ଯୁବିଲୀ ଦ୍ୱାରା ତାହାର ପୂର୍ବଛାୟା ଦିଆଯାଇଛି। ଲେବ୍ୟପୁସ୍ତକ ତେଇଶ ଅଧ୍ୟାୟର ତୃତୀୟ ପଦ୍ୟରେ, ମନୁଷ୍ୟ ପାଇଁ ସପ୍ତମ-ଦିନର ବିଶ୍ରାମବାରକୁ ସେହି ଅଧ୍ୟାୟର ଉପକ୍ରମ ଭାବେ ଚିହ୍ନିତ କରାଯାଇଛି, ଯାହା ଅଷ୍ଟମରେ ଶେଷ ହୁଏ, ଅର୍ଥାତ୍ ସାତର, ଏବଂ ଭୂମିର ବିଶ୍ରାମ ପାଇଁ ସପ୍ତମ-ବର୍ଷର ବିଶ୍ରାମବାରକୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରେ।

> ପୁଣି ସଦାପ୍ରଭୁ ମୋଶାଙ୍କୁ କହିଲେ, ତୁମେ ଇସ୍ରାଏଲ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ କହି ସେମାନଙ୍କୁ ଏହା କହ, ସଦାପ୍ରଭୁଙ୍କ ପର୍ବଗୁଡ଼ିକ ବିଷୟରେ, ଯେଗୁଡ଼ିକୁ ତୁମେ ପବିତ୍ର ସମାବେଶ ବୋଲି ପ୍ରଘୋଷଣ କରିବ; ଏହିଗୁଡ଼ିକ ହିଁ ମୋର ପର୍ବ। ଛଅ ଦିନ କାମ କ୍ରାଯିବ; କିନ୍ତୁ ସପ୍ତମ ଦିନ ବିଶ୍ରାମର ସବ୍ବାଥ, ଏକ ପବିତ୍ର ସମାବେଶ; ସେହି ଦିନ ତୁମେ କୌଣସି କାମ କରିବ ନାହିଁ; ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କର ସମସ୍ତ ନିବାସସ୍ଥାନରେ ଏହା ସଦାପ୍ରଭୁଙ୍କ ସବ୍ବାଥ ଅଟେ। ଲେବୀୟ ପୁସ୍ତକ 23:1–3.

ତେଇଶମ ଅଧ୍ୟାୟର ଆଲ୍ଫା ହେଉଛି ସପ୍ତମ-ଦିନର ସବ୍ବାଥ, ଏବଂ ଅଧ୍ୟାୟର ଓମେଗା ହେଉଛି ପୃଥିବୀ ଶୂନ୍ୟ ରହିବାର ହଜାର ବର୍ଷ, ଯାହାର ପୂର୍ବଛାୟା ଭୂମି ପାଇଁ ସପ୍ତମ-ବର୍ଷର ସବ୍ବାଥ ଏବଂ ଯୁବିଲୀ ଦ୍ୱାରା ଦର୍ଶାଯାଇଛି। ଅଧ୍ୟାୟର ଆଲ୍ଫା ହେଉଛି ବସନ୍ତକାଳୀନ ପର୍ବମାଳା, ଯାହା ସପ୍ତମ-ଦିନର ସବ୍ବାଥରୁ ଆରମ୍ଭ ହୋଇ ବାଇଶତମ ପଦରେ ଶେଷ ହୁଏ; କିନ୍ତୁ ଅଧ୍ୟାୟର ଓମେଗା ସପ୍ତମ ମାସର ବାଇଶତମ ଦିନରେ ଶେଷ ହୁଏ, ଯାହା ପରେ ଅଷ୍ଟମ-ଦିନର ଆନୁଷ୍ଠାନିକ ସବ୍ବାଥ ଆସେ, ଯେଉଁଥି ଭୂମି ପାଇଁ ସପ୍ତମ-ବର୍ଷର ସବ୍ବାଥକୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରେ।

ପ୍ରଥମରୁ ବାଇଶ ପଦ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସ୍ୱର୍ଗୀୟ ମହାଯାଜକ ଭାବରେ ପବିତ୍ର ସ୍ଥାନରେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ କାର୍ଯ୍ୟକୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରେ; ତେଇଶରୁ ଚୁଆଳିଶ ପଦ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ତାଙ୍କର ମହାପବିତ୍ର ସ୍ଥାନରେ କାର୍ଯ୍ୟକୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରେ। ଲେବୀୟ ପୁସ୍ତକ ଯାଜକମାନଙ୍କର ଏକ ପ୍ରତୀକ, ଏବଂ ଏହା ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ମହାଯାଜକୀୟ ସେବାକାର୍ଯ୍ୟକୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରେ। ସପ୍ତମ ଦିନର ଆଲ୍ଫା ବିଶ୍ରାମବାର ସୃଷ୍ଟି ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ପଛକୁ ପ୍ରସାରିତ ହୁଏ, ଏବଂ ସପ୍ତମ ବର୍ଷର ଓମେଗା ବିଶ୍ରାମବାର ନୂତନକୃତ ପୃଥିବୀ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ପ୍ରସାରିତ ହୁଏ। ଐତିହାସିକ ଭାବେ ଲେବୀୟ ପୁସ୍ତକ ତେଇଶ ଅଧ୍ୟାୟ ସୃଷ୍ଟିରୁ ପୁନଃସୃଷ୍ଟି ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ବ୍ୟାପିତ।

ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀମୂଳକ ସନ୍ଦେଶର ଆନନ୍ଦ କିମ୍ବା ଲଜ୍ଜା, ଯେମାନଙ୍କ ପାଖରେ ମଧ୍ୟରାତ୍ରୀର ଆହ୍ୱାନର ସନ୍ଦେଶ ଅଛି କିମ୍ବା ଏକ ନକ୍ଲି ପ୍ରତିରୂପ ଅଛି, ସେମାନଙ୍କର ଏକ ପ୍ରତୀକ ଅଟେ। ଯେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଏହି ସତ୍ୟକୁ ଏହି ବର୍ଣ୍ଣନାରେ ଗ୍ରାହ୍ୟ କରାଯାଉ ନାହିଁ, ସେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଯେ ବିଷୟ ଲଜ୍ଜାକୁ ଉତ୍ପନ୍ନ କରେ, ତାହା ଅଦୃଶ୍ୟ ରହିଯାଏ। ଯେମାନେ ସତ୍ୟ ତେଲର ଅଧିକାରୀ, ସେମାନେ ଏହି ବିନ୍ଦୁକୁ ଚୁକିବେ ନାହିଁ। ଆନନ୍ଦ ସେମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରତୀକୀକୃତ, ଯେମାନଙ୍କର ପାପ ଅପସାରିତ ହୋଇଛି, ଏବଂ ସେମାନେ ତମ୍ବୁମହୋତ୍ସବ ପାଳନ କରୁଥିବା ଲୋକମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଉପସ୍ଥାପିତ ହୋଇଛନ୍ତି।

> ଏବଂ ବାକ୍ୟ ଦେହଧାରଣ କଲେ, ଏବଂ ଆମ ମଧ୍ୟରେ ବାସ କଲେ, (ଏବଂ ଆମେ ତାଙ୍କର ମହିମା ଦର୍ଶନ କଲୁ, ପିତାଙ୍କ ଏକମାତ୍ର ଜାତଙ୍କର ଯେପରି ମହିମା,) ଅନୁଗ୍ରହ ଓ ସତ୍ୟରେ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ। ଯୋହନ 1:14.

"ବାସ କଲେ" ବୋଲି ଅନୁବାଦ ହୋଇଥିବା ଗ୍ରୀକ ଶବ୍ଦର ଅର୍ଥ "ତମ୍ବୁ ବାନ୍ଧି ବାସ କରିବା।" ଯୀଶୁ ଦେହଧାରୀ ହେଲେ ଏବଂ ଆମ ସହିତ ତମ୍ବୁ ବାନ୍ଧି ବାସ କଲେ। ସେ ଆମର ମାନବ ସ୍ୱଭାବକୁ, ଆମର ତମ୍ବୁକୁ, ଆମର ଶିବିର-ନିବାସକୁ, ଆମର ଛାଉଣୀକୁ, ଆମର ଦେହକୁ ଗ୍ରହଣ କଲେ। ପିତର ଏହିପରି କହିଥିଲେ:

> ହଁ, ଯେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ମୁଁ ଏହି ତମ୍ବୁରେ ଅଛି, ସେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କୁ ସ୍ମରଣ କରାଇ ଜାଗ୍ରତ କରି ରଖିବାକୁ ମୁଁ ଉଚିତ ମନେ କରେ; କାରଣ ଆମ ପ୍ରଭୁ ଯୀଶୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ଯେପରି ମୋତେ ଦେଖାଇଛନ୍ତି, ସେପରି ଶୀଘ୍ର ମୋତେ ଏହି ମୋର ତମ୍ବୁ ଛାଡ଼ିବାକୁ ପଡ଼ିବ ବୋଲି ମୁଁ ଜାଣିଛି। 2 ପିତର 1:13, 14.

ପୌଲ ଏହାକୁ ଏହିପରି କହିଥିଲେ:

> କାରଣ ଆମେ ଜାଣୁଛୁ ଯେ, ଯଦି ଆମର ଏହି ପୃଥିବୀସ୍ଥ ତମ୍ବୁରୂପ ଘର ଭଙ୍ଗିଯାଏ, ତେବେ ଆମ ପାଇଁ ଈଶ୍ୱରଙ୍କରୁ ଏକ ଭବନ ଅଛି, ହାତରେ ନିର୍ମିତ ନୁହେଁ ଏମିତି ଗୃହ, ଯାହା ସ୍ୱର୍ଗମଣ୍ଡଳରେ ଅନନ୍ତକାଳ ସ୍ଥିର। କାରଣ ଏହି ତମ୍ବୁରେ ରହି ଆମେ କ୍ରନ୍ଦନ କରୁଛୁ, ସ୍ୱର୍ଗରୁ ଯାହା ଆମର ଗୃହ, ତାହାରେ ପରିଧାନିତ ହେବାକୁ ଅତ୍ୟନ୍ତ ଆକାଙ୍କ୍ଷା କରୁଛୁ; ଏମିତି ଯେ, ପରିଧାନ କରିଥିବାବେଳେ ଆମେ ନଗ୍ନ ମିଳିବୁ ନାହିଁ। କାରଣ ଆମେ, ଯେମାନେ ଏହି ତମ୍ବୁରେ ଅଛୁ, ଭାରାକ୍ରାନ୍ତ ହୋଇ କ୍ରନ୍ଦନ କରୁଛୁ; ତାହାର କାରଣ ଏ ନୁହେଁ ଯେ ଆମେ ବସ୍ତ୍ରହୀନ ହେବାକୁ ଇଚ୍ଛା କରୁ, ବରଂ ଉପରୁ ପରିଧାନିତ ହେବାକୁ, ଯେପରି ମରଣଶୀଳତା ଜୀବନ ଦ୍ୱାରା ଗ୍ରସିତ ହେଉ। 2 କରିନ୍ଥୀୟ 5:1–4.

ତମ୍ବୁମହୋତ୍ସବ ଏକ ଲକ୍ଷ ଚଉଆଳିଶ ହଜାରଙ୍କର ମୋହରାଙ୍କନର ପ୍ରତୀକ; ଏହା ସେତେବେଳେ ସଂପନ୍ନ ହୁଏ ଯେତେବେଳେ ସ୍ୱର୍ଗର ଜାଣଲାଗୁଡ଼ିକ ଖୋଲାଯାଏ। ଯେତେବେଳେ ଏକ ଲକ୍ଷ ଚଉଆଳିଶ ହଜାରଙ୍କର ପାପଗୁଡ଼ିକ ଅପସାରିତ ହେବ, ସେତେବେଳେ ପବିତ୍ର ଆତ୍ମା ବିଜୟୀ ମଣ୍ଡଳୀ ଉପରେ ଅପରିମିତ ଭାବରେ ଢାଳାଯିବେ। ଏକ ଲକ୍ଷ ଚଉଆଳିଶ ହଜାରଙ୍କ ପାଇଁ ବିଚାରକାର୍ଯ୍ୟ ସମାପ୍ତ ହୁଏ, ଏବଂ ଯେମାନେ ମୋହରାଙ୍କିତ ହୋଇଛନ୍ତି ସେମାନେ ପବିତ୍ର ଆତ୍ମାଙ୍କ ଶକ୍ତି ଅଧୀନରେ, ତମ୍ବୁମହୋତ୍ସବ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରତିନିଧିତ, ତୃତୀୟ ଦୂତଙ୍କର ଉଚ୍ଚ ସ୍ୱରର ଘୋଷଣା କରିବା ପାଇଁ ଆଗକୁ ବଢ଼ିଯାନ୍ତି।

ଆମର ଦେହ ଏକ ମନ୍ଦ ି ର, ଏବଂ ଏକ ତମ୍ବୁ, ଯାହା ନିବାସ-ତମ୍ବୁ ଅଟେ। ଯେମାନେ ନିବାସ-ତମ୍ବୁର ପର୍ବ ପାଳନ କରିବା ପାଇଁ ଯେରୁଶାଲେମକୁ ସମବେତ ହୁଅଥିଲେ, ସେମାନେ ତାଙ୍କ ର ପାପ ମାଛି ଦିଆଯାଇଛି ବୋଲି ଉତ୍ସ ବ ପାଳନ କରୁଥିଲେ। ମୋଶାଙ୍କ ୁ ମରୁଭୂମିରେ ନିବାସ-ତମ୍ବୁ ଉତ୍ଥ ାପନ କରିବା ପାଇଁ ବ୍ୟ ବହୃତ କରାଗଲା, ଏବଂ ଶେଷରେ ନିବାସ-ତମ୍ବୁର ପର୍ବ ମରୁଭୂମିରେ ଝୁପୁଡ଼ିମାନଙ୍କ ରେ ବସବାସ କରି ପାଳନ କରାଯାଉଥିଲା, କାରଣ ଯୀଶୁ ସଦା ଆରମ୍ଭ ଦ୍ୱ ାରା ଶେଷକୁ ଚିତ୍ର ି ତ କରନ୍ତ ି।

> ଏହେତୁ, ହେ ପବିତ୍ର ଭାଇମାନେ, ସ୍ୱର୍ଗୀୟ ଆହ୍ୱାନର ସହଭାଗୀମାନେ, ଆମର ସ୍ୱୀକୃତିର ପ୍ରେରିତ ଓ ମହାଯାଜକ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ଯୀଶୁଙ୍କୁ ବିଚାର କରନ୍ତୁ; ସେ ଯିଏ ତାଙ୍କୁ ନିଯୁକ୍ତ କରିଥିଲେ, ତାଙ୍କ ପ୍ରତି ବିଶ୍ୱସ୍ତ ଥିଲେ, ଯେପରି ମୋଶା ମଧ୍ୟ ତାଙ୍କ ସମସ୍ତ ଗୃହରେ ବିଶ୍ୱସ୍ତ ଥିଲେ। କାରଣ, ଯେପରି ଗୃହକୁ ନିର୍ମାଣ କରିଥିବା ବ୍ୟକ୍ତି ଗୃହଠାରୁ ଅଧିକ ସମ୍ମାନ ପାଏ, ସେପରି ଏହିଜଣ ମୋଶାଠାରୁ ଅଧିକ ମହିମାର ଯୋଗ୍ୟ ବୋଲି ଗଣ୍ୟ ହୋଇଛନ୍ତି। କାରଣ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଗୃହ କାହାରୋ ଦ୍ୱାରା ନିର୍ମିତ ହୁଏ; କିନ୍ତୁ ସମସ୍ତ ବସ୍ତୁଙ୍କ ନିର୍ମାତା ହେଉଛନ୍ତି ଈଶ୍ୱର। ଏବଂ ମୋଶା ନିଶ୍ଚୟ ଏକ ସେବକରୂପେ ତାଙ୍କ ସମସ୍ତ ଗୃହରେ ବିଶ୍ୱସ୍ତ ଥିଲେ, ପରେ କୁହାଯିବା କଥାମାନଙ୍କର ସାକ୍ଷ୍ୟ ନିମନ୍ତେ; କିନ୍ତୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ନିଜ ଗୃହ ଉପରେ ଏକ ପୁତ୍ରରୂପେ ଅଛନ୍ତି; ଏବଂ ଆମେ ସେହି ଗୃହ, ଯଦି ଆମେ ଆମର ସାହସ ଓ ଆଶାର ଆନନ୍ଦକୁ ଶେଷ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଦୃଢ଼ଭାବେ ଧରି ରଖୁ। ହିବ୍ରୁ ୩:୧–୬।

ମୋଶେ ସେହି ବିଶ୍ୱସ୍ତ ଦାସ ଥିଲେ ଯାହାଙ୍କୁ ଈଶ୍ୱର ତମ୍ବୁ-ମନ୍ଦିର ନିର୍ମାଣ କରିବା ପାଇଁ ବ୍ୟବହାର କଲେ, କିନ୍ତୁ ମହାଯାଜକ ଓ ପ୍ରେରିତ ଭାବେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ଦାସ ମୋଶେଠାରୁ ଅଧିକ ସମ୍ମାନର ଅଧିକାରୀ ଅଟନ୍ତି। ମୋଶେଙ୍କ ତମ୍ବୁ-ମନ୍ଦିରରୁ ଆରମ୍ଭ କରି, ଶଲୋମନଙ୍କ ମନ୍ଦିର ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ, ହେରୋଦଙ୍କ ଛଅଚାଳିଶ ବର୍ଷ ଧରି ପୁନର୍ନିର୍ମିତ ମନ୍ଦିର ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ, ତାହାପରେ ତାହାର 46ଟି କ୍ରୋମୋସୋମ୍ ସହିତ ମାନବ ମନ୍ଦିର, ଏବଂ 1798 ରୁ 1844 ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ମିଲେରାଇଟ୍ ମନ୍ଦିର—ଏହି ସମସ୍ତ ଗୃହ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ନିର୍ମିତ ହୋଇଥିଲା। ମନ୍ଦିରମାନଙ୍କର ବିଭିନ୍ନ ପ୍ରକାଶର ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀମୂଳକ ରେଖାରେ, ଯାହା ଏଦେନ ଉଦ୍ୟାନରେ ଆରମ୍ଭ ହୁଏ, ପରେ ପାପ ପରେ ଉଦ୍ୟାନର ଦ୍ୱାରରେ, ତାହାପରେ ଜଳପ୍ରଳୟ ପରେ ମୋଶେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ବେଦୀମାନଙ୍କ ମାଧ୍ୟମରେ; ତିନୋଟି ପ୍ରମୁଖ ଚିହ୍ନସ୍ଥଳ ହେଲେ ମୋଶେ, ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ଏବଂ ଏକ ଶ ଚଉଳିଶ ହଜାର।

ମୋଶେ ଓ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ପ୍ରାଚୀନ ଇସ୍ରାଏଲର ଆଲ୍ଫା ଓ ଓମେଗାଙ୍କୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରନ୍ତି, ଏବଂ ସେମାନେ ସଙ୍ଗେସଙ୍ଗେ ମାନବତା ଓ ଦେବତ୍ୱର ସମ୍ମିଳନକୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରନ୍ତି, ଯାହାକି ଏକ ଲକ୍ଷ ଚୁଆଳିଶ ହଜାରଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ମଧ୍ୟ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରାଯାଇଛି। ତୃତୀୟ ଦୂତର ଆଗମନ ସମୟରେ, ପ୍ରକାଶିତ ବାକ୍ୟ ଅଧ୍ୟାୟ ଏଗାରରେ, ଯୋହନଙ୍କୁ ମନ୍ଦିରକୁ ମାପିବାକୁ କୁହାଯାଇଥାଏ, ଏବଂ ସେହି ଏକେ ଦୂତ 9/11 ରେ ଆସିବାବେଳେ, ଯୋହନଙ୍କୁ ପୁନର୍ବାର ମନ୍ଦିରକୁ ମାପିବାକୁ କୁହାଯାଇଥାଏ। ଉଭୟ ଘଟଣାରେ ତାଙ୍କୁ 1,260 ଦିନର ପ୍ରାଙ୍ଗଣକୁ ଛାଡ଼ି ଦେବାକୁ କୁହାଯାଇଥାଏ। 2023 ମସିହାରେ, ସେହି ଏକେ ଦୂତ ଆସିଥିଲେ, ଏବଂ ବର୍ତ୍ତମାନ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଲୋକଙ୍କୁ ମନ୍ଦିରକୁ ମାପିବା ପାଇଁ ଡାକାଯାଉଛି। 1,260 ଦିନ, ଅଥବା ସାଢ଼େ ତିନି ଦିନ, 2023 ରେ ସମାପ୍ତ ହେଲା, ଏବଂ ସେହି ସମୟରୁ ଆରମ୍ଭ କରି ରବିବାର ନିୟମର ଠିକ୍ ପୂର୍ବପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ମନ୍ଦିରକୁ ଉତ୍ଥାପିତ କରାଯିବାକୁ ଥିଲା। 2024 ମସିହା ଭିତ୍ତିସ୍ଥାପନର ଚିହ୍ନ ରଖିଲା, ଏବଂ ଏହାରେ ସେହି ବିଦ୍ରୋହ ଏକ ଦଳ ଭାବେ ପ୍ରକାଶିତ ହେଲା, ଯେଉଁମାନେ "despised the day of small things" କରିଥିଲେ, ଏବଂ ସେହି ପ୍ରତୀକ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ମିଲରଙ୍କ ପରିଚୟକୁ ପ୍ରତିବାଦ କରିଥିଲେ, ଯାହା ସେହି ଦର୍ଶନକୁ ସ୍ଥାପିତ କରେ।

> ପୁନର୍ବାର ସଦାପ୍ରଭୁଙ୍କ ବାକ୍ୟ ମୋ ପାଖକୁ ଆସି କହିଲା, "ଜରୁବ୍ବାବେଲଙ୍କ ହାତ ଏହି ଗୃହର ଭିତ୍ତି ପକାଇଛି; ତାଙ୍କ ହାତ ମଧ୍ୟ ଏହାକୁ ସମାପ୍ତ କରିବ; ତେବେ ତୁମେ ଜାଣିବେ ଯେ ସେନାବାହିନୀଙ୍କ ସଦାପ୍ରଭୁ ମୋତେ ତୁମମାନଙ୍କ ପାଖକୁ ପଠାଇଛନ୍ତି। କାରଣ ଅଳ୍ପ ବିଷୟର ଦିନକୁ କିଏ ତୁଚ୍ଛ ମନେ କରିଛି? କାରଣ ସେମାନେ ଆନନ୍ଦ କରିବେ ଓ ସେହି ସାତଟି ସହିତ ଜରୁବ୍ବାବେଲଙ୍କ ହାତରେ ଲମ୍ବଦଣ୍ଡକୁ ଦେଖିବେ; ସେଗୁଡ଼ିକ ସଦାପ୍ରଭୁଙ୍କ ଚକ୍ଷୁ, ଯେଗୁଡ଼ିକ ସମଗ୍ର ପୃଥିବୀରେ ଏପଟୁ ସେପଟୁ ଦୌଡ଼ୁଛି।" ଜଖରିୟ 4:8–10।

ମିଲରଙ୍କ ଏହି ପରିଚୟକୁ ଅସ୍ୱ ୀକାର କରିବା ଯେ ଦର୍ଶନକୁ ସ୍ଥ ାପନ କରୁଥିବା ହେଉଛି ରୋମ, ତାହାର ଅର୍ଥ ହେଉଛି ଭିତ୍ତ ି ମୂଳକୁ ଅସ୍ୱ ୀକାର କରିବା; ଏବଂ ଏହା "ଛୋଟ ଛୋଟ ବିଷୟମାନଙ୍କ ଦିନକୁ ତୁଚ୍ଛ ମନେ କରିବା" ଅଟେ। ମିଲରାଇଟ ଆନ୍ଦୋ ଳନ ପ୍ର ଥମ ଓ ଦ୍ୱ ିତୀୟ ସ୍ୱ ର୍ଗଦୂତଙ୍କ ର ଆଲ ୍ଫା ଆନ୍ଦୋ ଳନ ଥିଲା, ଏବଂ ଏକ ଶତ ଚୁଆଳିଶ ହଜାରଙ୍କ ଆନ୍ଦୋ ଳନ ତୃତୀୟ ସ୍ୱ ର୍ଗଦୂତଙ୍କ ର ଓମେଗା ଆନ୍ଦୋ ଳନ ଅଟେ। ଏହା ଆଲ ୍ଫାଠାରୁ ବାଇଶ ଗୁଣା ଅଧିକ ଶକ୍ତ ି ଶାଳୀ। ଏହି

ଭବିଷ୍ୟ ଦ୍ୱ ।ଣୀମୂଳକ ଅର୍ଥରେ ମିଲରାଇଟ ଆନ୍ଦୋ ।ଳନର ଭିତ୍ତି ିମୂଳ ହେଉଛି "ଛୋଟ ଛୋଟ ବିଷୟମାନଙ୍କ ଦିନ।" ହବକ୍କୁକଙ୍କ ଦୁଇଟି ପଟିକା ଉପରେ ପ୍ର ତିନିଧିତ କୌଣସି ଭିତ୍ତି ିମୂଳକ ସତ୍ୟ କୁ ତୁଚ୍ଛ ମନେ କରିବା ଅର୍ଥ ମୃତ୍ୟୁ କୁ ଆମନ୍ତ୍ର ଣ କରିବା, କାରଣ ଦାନିଏଲ ୧୧ର ଚଉଦ ପଦରେ ସ୍ଥ ।ପିତ ହୋଇଥିବା ଦର୍ଶନଟି ସେହି ଏକେ ଦର୍ଶନ ଯାହାକୁ ସୋଲୋମନ ପରିଚୟ କରିଥିଲେ।

> ଯେଉଁଠାରେ ଦର୍ଶନ ନାହିଁ, ସେଠାରେ ଲୋକମାନେ ନଷ୍ଟ ହୁଅନ୍ତି; କିନ୍ତୁ ଯେ ବ୍ୟବସ୍ଥାକୁ ପାଳନ କରେ, ସେ ଧନ୍ୟ।
> ହିତୋପଦେଶ 29:18।

ଶିଖରପ୍ରସ୍ତର-ଦର୍ଶନ ଅଦ୍ଭୁତ, କାରଣ ଏହା ଚିହ୍ନିତ କରେ ଯେ ଭିତ୍ତିର ମୂଳ କୋଣପ୍ରସ୍ତର ହିଁ ଶିଖରପ୍ରସ୍ତର ମଧ୍ୟ ଅଟେ, କିନ୍ତୁ ବାଇଶ ଗୁଣ ଅଧିକ ଶକ୍ତି ସହିତ। 2024 ମସିହାର ଆଲ୍ଫା ଭିତ୍ତିମୂଳକ ପରୀକ୍ଷା ଥିଲା ବାହ୍ୟ ବୁଦ୍ଧିଗତ ମୋହରାଙ୍କନ ସନ୍ଦେଶ, ଏବଂ 2026 ମସିହାର ଓମେଗା ମନ୍ଦିର-ପରୀକ୍ଷା ହେଉଛି ଆନ୍ତରିକ ଆତ୍ମିକ ମୋହରାଙ୍କନ ସନ୍ଦେଶ। ଗୋଟିଏ ପଶୁର ପ୍ରତିମା ଓ ଚିହ୍ନକୁ ଚିହ୍ନିତ କରେ, ଏବଂ ଅନ୍ୟଟି ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ପ୍ରତିମା ଓ ଚିହ୍ନକୁ। ସେହି ଓମେଗା ଆନ୍ତରିକ ପରୀକ୍ଷା ମିଲରଙ୍କ ସ୍ୱପ୍ନର ଦୁଇଟି ପ୍ରତୀକ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରତିନିଧିତ, ଯାହାକି ଶେଷକାଳର ଘଟଣାବଳୀର ପରିପ୍ରେକ୍ଷ୍ୟରେ ସଂଜ୍ଞାପିତ ହେବା ଆବଶ୍ୟକ। ଭଣ୍ଡାରଗୃହ କ'ଣ? ଏବଂ ଆହାର କ'ଣ?

ଆମେ ପରବର୍ତ୍ତୀ ଲେଖାରେ ଏହି ବିଷୟଗୁଡ଼ିକୁ ଅଗ୍ରସର କରିବୁ।

ଯୀଶୁଙ୍କ ସମୟରେ ଜଣେ ଯିହୁଦୀୟ ବିବାହ ତିନୋଟି ପ୍ରମୁଖ ପର୍ଯ୍ୟାୟରେ ସମ୍ପନ୍ନ ହୁଏଥିଲା, ଯାହା ପ୍ରାୟତଃ କିଛି ମାସ କିମ୍ବା ଗୋଟିଏ ବର୍ଷ ଅବଧିରେ ବିସ୍ତାରିତ ଥାଏ। ପ୍ରଥମ ପଦକ୍ଷେପ ଥିଲା ବୈଧ ବିବାହ, ଯାହାକୁ ବାଗ୍ଦାନ ବୋଲି କୁହାଯାଉଥିଲା; ଏହି ପର୍ଯ୍ୟାୟରେ ବିବାହ ବୈଧ ଭାବେ ସ୍ଥାପିତ ହୋଇଯାଉଥିଲା, କିନ୍ତୁ କନ୍ୟା ଓ ବର ଅଲଗା ରହୁଥିଲେ, ଏବଂ ବର ନିଜ ବଧୂ ପାଇଁ ଗୋଟିଏ ସ୍ଥାନ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରିବାକୁ ତାଙ୍କ ପିତାଙ୍କ ଘରକୁ ଫେରିଯାଉଥିଲେ। ଏହି କାରଣରୁ, ମରିୟମ ଓ ଯୋଷେଫ ଏକାଠି ବାସ କରିବା ପୂର୍ବରୁ ମଧ୍ୟ, ମରିୟମଙ୍କୁ ଯୋଷେଫଙ୍କ ଭାର୍ଯ୍ୟା ବୋଲି କୁହାଯାଇଥିଲା। ଏହି ସମୟଅବଧିରେ ଅବିଶ୍ୱସ୍ତତାକୁ ବ୍ୟଭିଚାର ବୋଲି ଗଣାଯାଉଥିଲା।

ପ୍ରତୀକ୍ଷାର ଅବଧି ଅନିଶ୍ଚିତ ଥିଲା, ଏବଂ ସେହିଟି କିଛି ଦିନ, କିଛି ସପ୍ତାହ କିମ୍ବା କିଛି ମାସ ହୋଇପାରୁଥିଲା। ଏହି ଅନିଶ୍ଚିତତା ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତର ଏକ ଅବଶ୍ୟକ ଉପାଦାନ। କନ୍ୟାର କୌମାର୍ଯ୍ୟକୁ ନିଶ୍ଚିତ କରିବା ପାଇଁ ପିତା ଏକ ବର୍ଷ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ମଧ୍ୟ ଅପେକ୍ଷା କରିପାରୁଥିଲେ। ବର ତାଙ୍କ ପୁନର୍ଆଗମନର ନିଖୁତ ଦିନ କିମ୍ବା ଘଣ୍ଟା ଘୋଷଣା କରୁନଥିଲେ, କାରଣ କେବେ ହେବ ବୋଲି ନିର୍ଣ୍ଣୟ କରିବା ପିତାଙ୍କର ସିଦ୍ଧାନ୍ତ ଥିଲା; ତେଣୁ କନ୍ୟା ଜାଣୁଥିଲା ଯେ ବିବାହ ଆସୁଛି—କିନ୍ତୁ କେବେ, ସେଥି ନୁହେଁ। ଏହି ଅନିଶ୍ଚିତତା ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟପୂର୍ଣ୍ଣ ଥିଲା, ଏବଂ ପିତା ବରଙ୍କୁ ଯାଇ ତାଙ୍କର କନ୍ୟାକୁ ଆଣିବାକୁ ଆଜ୍ଞା ଦେଇନଥିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ, ସମ୍ବନ୍ଧିତ ସମସ୍ତ କାର୍ଯ୍ୟ ବିଳମ୍ବିତ ରହୁଥିଲା।

ପିତା କହିଲେ, "ଯାଅ ଓ ତୁମର କନ୍ୟାଙ୍କୁ ଆଣ," ସେତେବେଳେ ବର ରାତିରେ, ସଙ୍ଗୀମାନଙ୍କ ସହିତ, ଜୟଧ୍ୱନି କରୁଥିବା ଏବଂ ତୁରୀ ବାଜାଉଥିବା ଅବସ୍ଥାରେ ଆସୁଥିଲେ। ଏହା ସଦା ରାତିରେ ହୋଇଥାଏ, କାରଣ ଦିନର ତାପରେ ଦୀର୍ଘ ଦୂରତା ଯାତ୍ରା କରିବାକୁ ଏଡ଼ାଇବା ପାଇଁ; ଇସ୍ରାଏଲ ଦେଶରେ ସେହି ତାପ ଅତ୍ୟନ୍ତ କଷ୍ଟଦାୟକ ହୋଇପାରେ। ମଶାଳ ଓ ତେଲ ଆବଶ୍ୟକ ଥିଲା, କାରଣ ସେଠାରେ ରାସ୍ତାବତୀ ଆଲୋକ ନଥିଲା, ଏବଂ ଏହି ଯାତ୍ରାବଳୀ ଘଣ୍ଟାଧରି ଚାଲିପାରୁଥିଲା। ପ୍ରାଚୀନ ହିବ୍ରୁ ବିବାହମାନଙ୍କରେ ଯାତ୍ରାବଳୀ ସମୟରେ ଘୋଷିତ ହେଉଥିବା ପ୍ରକୃତ ଆଚାରସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ଉକ୍ତି ଥିଲା, "ଦେଖ, ବର ଆସୁଛନ୍ତି!"

ଉପମାର କୁମାରୀମାନେ (ବଧୂସଖୀମାନେ) କୌଣସି ଯାଦୃଚ୍ଛିକ ନାରୀ ନୁହେଁଥିଲେ; ସେମାନେ ବଧୂଙ୍କର ପରିଚାରିକା ଥିଲେ, ତାଙ୍କ ସହିତ ଅପେକ୍ଷା କରୁଥିଲେ, ଯାତ୍ରାଶୋଭାରେ ଯୋଗଦେବେ ବୋଲି ଆଶା କରାଯାଉଥିଲା, ଏବଂ ଯେକୌଣସି ପ୍ରହରରେ ପ୍ରସ୍ତୁତ ରହିବା ସହିତ ବରଙ୍କ ଘରକୁ ଯାଇଥିବା ପଥକୁ ଆଲୋକିତ କରିବା ପାଇଁ ନିଜ ନିଜ ତେଲ ବହନ କରିବା ସେମାନଙ୍କର ଦାୟିତ୍ୱ ଥିଲା। ମଶାଲଗୁଡ଼ିକ ଶୀଘ୍ର ଜଳି ଶେଷ ହେଉଥିଲା, ସେହିହେତୁ ଯାତ୍ରା ଦୀର୍ଘ ହେଲେ ପାଇଁ ଅତିରିକ୍ତ ତେଲ ଆଣିବା ଆବଶ୍ୟକ ଥିଲା। ତେଲର କୌଣସି ସାମୁହିକ ଭାଗବଣ୍ଟା ନଥିଲା।

ପ୍ର ।ଚୀନ ବିବାହୀୟ ଯାତ୍ର ।ଓ ବିବାହ ପ୍ର ଥାରେ ବିଳମ୍ବ ସ୍ୱ ।ଭାବିକ ଥିଲା ଏବଂ ସାଂସ୍କ ୃତିକ ଭାବେ ଏହା କୌଣସି ସମସ୍ୟ । ନୁହେଁଥିଲା। ବିଳମ୍ବ ଆଶା କରାଯାଉଥିଲା, ଏବଂ ଘୁମେଇ ପଡ଼ିବା ମଧ୍ୟ ସାଧାରଣ ଘଟଣା ଥିଲା। ପାର୍ଥକ୍ୟ ଘୁମେଇବାରେ

ନୁହେଁ, ବରଂ ପ୍ରସ୍ତୁତିରେ; ଜାଗ୍ରତ ରହିବାରେ ନୁହେଁ। ମୂର୍ଖ କୁମାରୀମାନେ ବିଳମ୍ବ ପାଇଁ ସେହିପରି ପୂର୍ବ ପ୍ରସ୍ତୁତି କରିନଥିଲେ, ଯେପରି ଜ୍ଞାନୀ କୁମାରୀମାନେ କରିଥିଲେ। ବୈଧ ବାଗ୍ଦାନରୁ ବିବାହର ପୂର୍ଣ୍ଣ ସମ୍ପାଦନ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତର ସମୟ ଏକ ବର୍ଷ ଲାଗିପାରୁଥିଲା, ତେଣୁ ସେହି ଅବଧିରେ ସମସ୍ତେ ଘୁମେଇଥାନ୍ତେ।

ଯେତେବେଳେ ଶୋଭାଯାତ୍ରା ବରଙ୍କ ଘରକୁ ପହଞ୍ଚିଲା, ବିବାହ ଭୋଜ ଆରମ୍ଭ ହେଲା ଏବଂ ଦ୍ୱାର ସ୍ଥାୟୀଭାବରେ ବନ୍ଦ କରାଗଲା; ପରେ ଆସିଥିବା ଲୋକମାନଙ୍କୁ ଭିତରକୁ ପ୍ରବେଶ ଦିଆଯାଇନଥିଲା। ଏହା କ୍ରୂରତା ନୁହେଁଥିଲା—ଏହା ପ୍ରଥା ଥିଲା, କାରଣ ଦ୍ୱାର ବନ୍ଦ ହେବା ପରେ ଯେ କେହି ପରେ କଡ଼କଡ଼ାଇଥାଏ, ତାହାର ଅର୍ଥ ସେମାନେ ସେହି ଶୋଭାଯାତ୍ରାର ଅଂଶ ନୁହେଁ।

ଯୀଶୁ କୌଣସି କଳ୍ପିତ ଚିତ୍ରଣ ଉଦ୍ଭାବନ କରୁନଥିଲେ, ଏବଂ ସେ ଏହି ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତର କୌଣସି ବ୍ୟାଖ୍ୟା ମଧ୍ୟ ଦେଇନଥିଲେ, ଯେପରି ସେ ପ୍ରାୟତଃ କରୁଥିଲେ। ସେ ବ୍ୟାଖ୍ୟା ଦେବାର ଆବଶ୍ୟକତା ମଧ୍ୟ ନଥିଲା, କାରଣ ଏହି ସମସ୍ତ ସାଂସ୍କୃତିକ ବିବରଣୀ ତାଙ୍କ ଶ୍ରୋତାମଣ୍ଡଳୀଙ୍କ ପାଇଁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣରୂପେ ବୋଧଗମ୍ୟ ଥିଲା। ଯୀଶୁ କୌଣସି ଅମୂର୍ତ୍ତ ଧାରଣାକୁ ନୁହେଁ, ବରଂ ଏକ ଶାବ୍ଦିକ ପ୍ରାଚ୍ୟ ବିବାହକୁ ସୂଚିତ କରୁଥିଲେ।

ଏହି ବିବରଣୀମାନେ ହିବ୍ରୁ ସାକ୍ଷ୍ୟରୁ, ଏବଂ ରୋମୀୟ ଓ ଗ୍ରୀକ୍ କାଳର ଇତିହାସକାରମାନଙ୍କ ଲେଖାରୁ ମଧ୍ୟ, ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣରୂପେ ସମର୍ଥିତ ହୋଇଛି।

ମିଶ୍ନାହ୍ (ଖ୍ରୀଷ୍ଟାବ୍ଦ ୨ୟ ଶତାବ୍ଦୀ, କିନ୍ତୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟାବ୍ଦ ୭୦ ପୂର୍ବର ମନ୍ଦିର-ଯୁଗୀୟ ପ୍ରଥାଗୁଡ଼ିକୁ ସଂରକ୍ଷଣ କରିଥିବା)

ତାଲମୁଦ୍ (ପରବର୍ତ୍ତୀ ସଂକଳନ, କିନ୍ତୁ ପୂର୍ବତନ ପ୍ରଚଳନକୁ ଉଦ୍ଧୃତ କରୁଛି)

ଯୋସେଫୁସ୍ (ପ୍ରଥମ ଶତାବ୍ଦୀର ଯିହୂଦୀ ଇତିହାସକାର)

ରବ୍ବିନିକ ବିବାହ ଧାର୍ମିକ ଆଚାରପଦ୍ଧତି ଏବଂ ଆଇନଗତ ଆଲୋଚନାସମୂହ

ଯିହୂଦିଆର ଗ୍ରୀକ-ରୋମୀୟ ପର୍ଯ୍ୟବେକ୍ଷକମାନେ

ଯୋସେଫୁସ୍ କୌଣସି ସୁସଂଗଠିତ "ବିବାହ-ନିର୍ଦ୍ଦେଶିକା" ପ୍ରଦାନ କରୁନାହାନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ସେ ଯେ ଆଇନଗତ ଓ ସାଂସ୍କୃତିକ ବିବରଣୀଗୁଡ଼ିକୁ ପୂର୍ବଧାରଣ କରିଛନ୍ତି, ସେଗୁଡ଼ିକ ମିଶ୍ନା/ତାଲମୁଦର ବର୍ଣ୍ଣନାସମୂହ ସହ ସଠିକ ଭାବେ ସମନ୍ୱିତ ଅଛି। ମିଶ୍ନା ହିଁ ପ୍ରମୁଖ ସ୍ରୋତ।

ଏହି ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତ ପ୍ରଥମ ଶତାବ୍ଦୀର ଜଣେ ଯିହୂଦୀ ଶ୍ରୋତାଙ୍କ ଉପରେ ଏତେ ଗଭୀର ପ୍ରଭାବ ପକାଇଥିଲା, କାରଣ ମାଥିଉ 25ରେ କିଛିମଧ୍ୟ ବ୍ୟାଖ୍ୟା କରିବାର ଆବଶ୍ୟକତା ଥିଲା ନାହିଁ। ମଧ୍ୟରାତ୍ରିରେ ଆଗମନ ସାଧାରଣ ଘଟଣା ଥିଲା, ଦୀପ ଓ ତେଲ ସ୍ପଷ୍ଟ ଆବଶ୍ୟକ ବସ୍ତୁ ଥିଲା, ବିଧିସମ୍ମତ ବିବାହ-ନିଶ୍ଚୟ ଓ ମଧ୍ୟରାତ୍ରିର ଶୋଭାଯାତ୍ରା ମଧ୍ୟରେ ବିଳମ୍ବ ହେବା ଅପେକ୍ଷିତ ଥିଲା, ଏବଂ ବନ୍ଦ ଦ୍ୱାର ଥିଲା ପ୍ରଚଳିତ ପ୍ରକ୍ରିୟା! ଯେ କୁମାରୀମାନେ ବହିଷ୍କୃତ ହେଲେ, ସେମାନେ ଲଜ୍ଜିତ ହେଲେ; ଏବଂ ଯୀଶୁଙ୍କ ସମୟର ଯିହୁଦୀ ଶ୍ରୋତାମାନଙ୍କ ଦୃଷ୍ଟିରେ, ମୂର୍ଖ କୁମାରୀମାନଙ୍କ ଲଜ୍ଜା ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣରୂପେ ଯୋଗ୍ୟ ଥିଲା। ଆଚାର-ବିଧିକୁ ପୂର୍ଣ୍ଣରୂପେ ଜାଣିଥିବାରୁ, ଯୀଶୁଙ୍କ ଶ୍ରୋତାମାନଙ୍କର ମୂର୍ଖ କୁମାରୀମାନଙ୍କ ପ୍ରତି କୌଣସି ସହାନୁଭୂତି ଥିବ ନାହିଁ, କାରଣ ସମସ୍ତେ ଜାଣୁଥିଲେ ଯେ ଯେକୌଣସି କୁମାରୀଙ୍କୁ ଯଦି ସେହି ଶୋଭାଯାତ୍ରାରେ ଥିବାକୁ କୁହାଯାଇଥାଏ, ତେବେ ପ୍ରସ୍ତୁତି ତାହାର ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଦାୟିତ୍ୱ ଥିଲା। ଏହି ସତ୍ୟଗୁଡ଼ିକ ଯିହୁଦୀ ଶ୍ରୋତାମାନଙ୍କ ପାଖରେ ଏତେ ସ୍ପଷ୍ଟ ଥିଲା ଯେ, ଯୀଶୁଙ୍କୁ ଏହି ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତର କୌଣସି ବ୍ୟାଖ୍ୟା ଦେବାର ଆବଶ୍ୟକତା କେବେ ପଡ଼ିଲା ନାହିଁ।